

РЕШЕНИЕ

№ 1829

гр. София, 18.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 13
състав**, в публично заседание на 19.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева и при участието на прокурора КОСТОВ, като разгледа дело номер **14046** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Жалбоподателят [фирма],[ЕИК],със седалище [населено място],бул. България,№81В ,представявано от Ю. Р. Т. оспорва Ревизионен акт /РА/ № [ЕГН]/ 31.07.2012 г., издаден от А. В. Е. , инспектор по приходи в ТД на НАП – С., потвърден от директора на дирекция О. при ЦУ на НАП с решение № 2321/ 27.09.2012 г. относно отказан данъчен кредит за данъчни периоди месец септември 2011 по фактура №[ЕИК]/29,09,2011г с доставчик Т. Консулт енд пропърти Е. в размер 3600 лв и лихви в размер на 275,50лв.В жалбата е въведено оплакване, че в описаната част ревизионният акт е незаконосъобразен, явно необоснован и немотивиран.Твърди ,че в рамките на производството са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Искането до съда е за постановяване отмяна на ревизионния акт.

Ответникът – Директорът на дирекция ”ОДОП” при ЦУ на НАП – [населено място], редовно призован не се представлява и не взима становище по жалбата.

СГП редовно уведомена чрез своя представител намира жалбата за неоснователна.

От фактическа страна се установява:

Със заповед №1201066/06,02,2011год, издадена от Р. Г. Я., началник Дирекция „Контрол” - ТД на НАП С.,върчена на управителя на оспорващия на 18,02,2012г и последващи ЗВР№ 1203035/11,04,2012год и № 1203882/15,05,2012г,е възложена ревизия на [фирма], в чиито обхват са включени и задължения по ЗДДС за данъчен

период 01.09,2011-31.12,2011г. Компетентността на издателя на ЗВР се установява от заповед № РД-01-6/ 04.01.2010 г. на директора на ТД на НАП С..

Екземпляр от ревизионния доклад №1203882/02,07,2012 е получен от упълномощен от управителя на дружеството М. Г. на 05.07.2012 г. Възражение не е подадено.

Фактическите констатации и изводи на екипа са потвърдени от издателя на РА №[ЕГН]/ 31.07.2012 г., съобщен на упълномощено от управителя на Е. Стил Строй Метал лице на 01.08.2012 г. Същият е издаден въз основа на заповед за определяне на компетентен орган № К 1203882/02,07,2011год ,издадена от Р. Г. Я.,с която е определена А. В. Е. за компетентен орган да издаде ревизионния акт.

Актът е оспорен по реда на чл. 152 ДОПК с вх. № 53-06-2278/ 07.08.2012 г. по описа на ТД на НАП-С., т.е в срока по чл. 152, ал. 3 от ДОПК.

С решение № 2321/ 27.09.2012 г. директорът на Дирекция „О.” е потвърдил обжалвания пред него РА изцяло относно отказан данъчен кредит за отказан данъчен кредит за данъчни периоди месец септември 2011 по фактура №[ЕИК]/29,09,2011г с доставчик Т. Консулт енд пропърти Е. в размер 3600 лв и лихви в размер на 275,50лв.

В рамките на административното производство се е установила следната фактическа обстановка: На ревизираното лице са извършени проверки и насрещни проверки на други субекти. Констатациите от същите са подробно описани в ревизионния доклад. Протоколите удостоверяващи извършени действия от органите по приходи са описани в ревизионния доклад, в протоколите за извършени насрещни проверки и са приложени към преписката. Същите са изготвени и събрани по реда предвиден в ДОПК и представляват доказателства по смисъла на кодекса.

Относно доставката от [фирма] за данъчен период месец септември 2011 г. по фактура №[ЕИК]/29,09,2011, описана в акта с предмет на доставките - стоки е изпратено Искане за извършване на насрещна проверка /ИИНП/ № 14-53-1201066-1/30.03.2012 г. до офис „Център” за [фирма]. Изготвено е ИПДПОЗЛ № 10-24-22-84/03.04.2012 г., връчено по чл. 32 от ДОПК. Резултатите от проверката са отразени в протокола за извършена насрещна проверка /ПИНП/ № 14-53-1201066-1/07.05.2012 г. В протокола подробно са описани извършените от данъчната администрация процесуални действия по връчване на изготвеното ИПДПОЗЛ. Извършени са две посещения на адрес за кореспонденция, като са съставени два протокола с № 1214005/03.04.2012 г. и № 1215074/11.04.2012 г. Изготвено е съобщение по чл. 32 от ДОПК, № 10-24-22-84/12.04.2012 г., което е публикувано в интернет и изпратено с покана на 12.04.2012 г. на адрес за кореспонденция. В законно установения срок не са представени исканите документи и не се е явило лице за получаване и представяне на документите. Изисканите документи, които по своята същност представляват доказателства за извършване на доставката, за начисляването на данъка и за определяне на предходните доставки, не са представени в указания от органа по приходите срок. Извършена е проверка в информационния масив на НАП, при което е установено, че фактурата е издадена и включена в дневника за продажби на [фирма] и същите са издадени на [фирма]. В ревизионното производство оспорващият депозирал копие на фактура с №[ЕИК]/29,09,2011год с предмет стоки по опис на стойност 18000 лв с включен ДДС в размер на 3600 лв., както и приемо предавателен протокол от дата 29,09,2011год към фактурата удостоверяващ покупката на 70 броя помощно бюро с размери 70/70 см, 30 броя работно бюро с размери 160/70 см и 71 броя шкафче с дъска и 3 чекмеджета с височина 146 см. В рамките на административното производство органът по

приходите е приел, че въпросният приемо предавателен протокол е частен диспозитивен документ и не обвързва приходната администрация с материална доказателствена стойност, приел е също така, че в рамките на ревизията не са представени документи, удостоверяващи кога и с какъв транспорт е доставена стоката, както и нейното местонахождение, а от анализа на счетоводните записвания по главната книга не са отразени такива за плащане на стоката. По отношение на доставчика е прието, че същия не разполага с кадрови и технически потенциал за извършване на доставката – липсват данни за наличие на складови помещения и търговски обекти.

Въз основа на установеното, а именно непредставяне на доказателства, органът по приходите извършил ревизията, прави извода, че не е налице реално извършена доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС и възникване на данъчно събитие по смисъла на чл. 25 от ЗДДС, респективно по отношение на начисления по фактурата данък не е налице обстоятелство по чл. 68, ал. 1, във връзка с чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, поради което не е признато правото на приспадане на данъчен кредит по гореописаната фактура общо в размер на 3600 лв и съответните лихви..

При изложената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Р. акт е издаден от компетентен орган по приходите на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК, след надлежно възложена ревизия съгласно чл. 112 и 113 от кодекса/Заповед № РД-01-6/04,01,2010 год на Директора на ТД на НАП-С./. Изготвен е в предвидената в чл. 120 от ДОПК форма и съдържа необходимите реквизити. Мотивиран е подробно, като неразделна част от него е и ревизионният доклад, където са подробно изложени фактическите констатации и съображения на екипа. Пред настоящата инстанция като доказателства от страна на жалбоподателя не бяха ангажирани нови доказателства, въпреки предоставената възможност за това. По този начин жалбоподателят сам се постави в невъзможност да докаже удостоверяването на реалното извършване на доставките с установяването на надлежно доказани и отчетени разходи за тяхното извършване от страна на доставчика.

При така изложената фактическа обстановка, съдът формира и своите правни изводи. На основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК съдът разглежда спора по същество и когато приеме, че актът е незаконосъобразен на основанията, на което е издаден, следва да разгледа спора по същество, като прецени наличието на материалноправните предпоставки за възникване и упражняване правото на данъчен кредит. Производството по обжалване на РА не е контролно - отменително, а е процес по същество, поради което съдът следва да реши, с оглед на събраните по делото доказателства, дали се дължи данък и в какъв размер. С оглед правомощието на съда по чл. 160, ал. 2 от ДОПК, същият следва да провери за всеки от доставчиците, дали са спазени изискванията на закона относно начисляване на данъка и реалността на доставката. В този смисъл е и константната практика на Върховния административен съд – решение № 4843 от 03.04.2012 г. по адм. дело № 5289/2011 г. и решение № 15605 от по адм. дело № 4030/2011 г.

На следващо място, съдът дължи и произнасяне по същество на спора. По своята същност правото на приспадане на данъчен кредит представлява сложен фактически състав, правните последици, от който могат да възникнат само ако са изпълнени всички образуващи го елементи. Безспорно прието в правната теория и практика е, че признаването на правото на приспадане на данъчен кредит е неразривно свързано с

извършването на реална доставка по смисъла на чл. 6, ал. 1 и чл. 9 от ЗДДС, Доставка на стока по смисъла на закона е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката, а доставка на услуга е всяко извършване на услуга.

Безспорно е, че изводът за липса на реална доставка е плод на оценка на установени факти и обстоятелства от обективната действителност, т. е. прилагане на определени логически правила към обективно съществуващи факти. Като такава тя подлежи на контрол, т. е. винаги следва да бъде установено дали изводът за липса на реална доставка е изграден при правилна преценка на фактите и обстоятелствата, установени по време на ревизията. В този смисъл, при обжалването на ревизионния акт, не само ревизираното лице има задължение да докаже реалността на доставките, като положителен и благоприятен за него факт, свързан с възникването на право на данъчен кредит, но и следва да бъде установено доколко изводът на органа по приходите за липса на реални доставки е логически и правно издържан.

Реалното извършване на една доставка е положителен факт от действителността, който при осъществяването си остава следи и за него съществуват преки и косвени доказателства. Всяка доставка на стока или услуга представлява стопанска операция, която има две страни: доставчик и получател. Във връзка с това, всяка от страните трябва да притежава счетоводни и търговски регистри за съставени и осъществени сделки, както и писмени доказателства, които да докажат наличието на осъществените доставки. Липсата на такива съответно може да обоснове извода за липса на реално извършени доставки по смисъла на чл. 6, ал.1 и чл. 9, ал.1 от ЗДДС. В случая, съдържащите се по преписката документи не доказват по безспорен начин извършването на реални доставки, като предпоставка за възникване правото на данъчен кредит.

От писмените доказателства, събрани при насрещните проверки на доставчика Т. консулт енд пропърти Е. не се установяват обстоятелства за фактическо изпълнение на прехвърлянето собствеността върху стоките, предмет на процесната фактура. Самото представяне на фактури, в качеството им на частни документи не е доказателство за реализация на правата и изпълнение на задълженията, възникнали за страните по сделката. Авансовото плащане по доставката, въпреки че прави данъка изискуем по силата на чл. 25, ал. 6 от ЗДДС, не е данъчно събитие по смисъла на чл. 25, ал. 1 от закона. Такава е единствено доставката на стоки или услуги.

Липсват доказателства за наличието на кадрова и техническа обезпеченост за извършването на доставката от страна на Т. консулт енд пропърти Е. Не се спори между страните че при това юридическо лице няма назначени лица по трудов договор, а доказателства за такива по граждански договор не са представени. Няма представени и документи за наличност на стоките, предмет на доставката, тяхното транспортиране, съхраняване и начина на плащане по доставката, обективирана в спорната по делото фактура. Не са представени и доказателства за начина и вида транспорт, с който стоката е доставена, както и за местонахождението, но най-важното в счетоводната документация на Стил Строй Метал Е. за месец септември 2011 год липсват счетоводни записвания за плащането на стоките. Отделно от това от представените главна книга по сметки за месец септември и оборотна ведомост за същия месец-стр. 66-69 от делото липсва отбелязване в съответната сметка стоки 304 на стоките, закупени със спорната фактура, а по сметка 503-разплащателна сметка в лева също така липсва отразяване на плащането по фактурата. Доколкото липсват счетоводни записвания за съответния месец съгласно чл. 4 ал. 1 т. 5 от ЗСч, то не би

могло да се провери и дали стопанската операция действително се е осъществила.

За да ползва данъчен кредит, жалбоподателят следва да докаже материално-правните предпоставки по ЗДДС за възникване и упражняване на правото на приспадане. В този смисъл следва да се тълкува и разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК по отношение на задълженото лице, което се явява заинтересувано да докаже благоприятни за него факти/решение № 12089/11,11,2008г по адм. Дело № 7052/2008г на ВАС,решение № 15435/23,11,2011год по адм.дело№2420/2011 на ВАС,решение по дело С-414/10г на С. от 29,03,2012год и решение от 03,05,2012год по дело С-520/10г на С./.

Такова доказване не е проведено от задълженото лице както в хода на издаване на РД, така и при административното обжалване на РА ,а също и пред настоящата инстанция.Ето защо и не би могъл да се направи положителния за оспорвания извод,че документираната с цитираните по горе фактури от доставчика Т. консулт енд пропърти Е., доставка реално се е осъществила,поради което и ревизираното дружество да има право на данъчен кредит по ЗДДС

В конкретния случай не би могло да намери приложение решението на С. по съединени дела № С-80/11 и С-142/11-най малкото поради причината,че приходната администрация не отказва правото на данъчен кредит поради данъчна измама.Доколкото изследвайки механизма на доставките,плащането на същите и осчетоводяването им както при жалбоподателя,така и при доставчика,то и съдът намира,че законосъобразно приходната администрация е отказала правото на данъчен кредит по доставката посочена по горе, тъй като липсват доказателства доставчиците реално да са извършили фактурираните доставки.

При този анализ на установените в процеса факти жалбата се явява напълно неоснователна и ще следва да бъде отхвърлена.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 160 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на [фирма],[ЕИК],със седалище [населено място],бул. България,№81В ,представявано от Ю. Р. Т. против Ревизионен акт /РА/ № [ЕГН]/ 31.07.2012 г., издаден от А. В. Е. , инспектор по приходи в ТД на НАП – С., потвърден от директора на дирекция О. при ЦУ на НАП с решение № 2321/ 27.09.2012 г. относно отказан данъчен кредит за данъчни периоди месец септември 2011 по фактура №[ЕИК]/29,09,2011г с доставчик Т. Консулт енд пропърти Е. в размер 3600 лв и лихви в размер на 275,50лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: